

HUNYÓCSKA

*P. J. szemérmes és szenvedelmes
verssorai H. Ilonához 1936-ból*

P A P J Ó Z S E F

I

HUNYÓCSKA

Százig számoltam.
Indulok. Meglátod, Ilona,
egyből megtalállak.
Meglátod, Ilona.

Rejtőzz árnyékba.
Elbújhatsz akárhol, Ilona —
csukott szemmel látlak.
Akarhol Ilona.

II

ÉNEKKÓRUSBAN

Észrevétlenül
oldom ki fekete copfodból
a piros pántlikát.
Mert mögötted állok.

Azt énekeljük:
 „Na planincah sončece sije.”
 Nem is veszed észre,
 hogy nincs a pántlikád.

III

BŰN, NEM BŰN

„Lekapkodhatnál
 néhány szem meggyet, nem látják” — buzdít
 egy kert végén az én
 istenfélő anyám.

„Az bűn!” — vágom rá;
 pedig csak gyáva vagyok odalépni
 a fához. Vagy félek,
 hogy meg kell majd gyónnom?

IV

AZ ISKOLAUDVARBAN

Megsejtem mindig,
 hogy az iskolaudvar melyik
 sarkába húzódtok
 sántaiskolázni.

Mondjam, hogy azért
 száll folyton közétek a labdánk?
 Luftolok egy nagyot,
 s már futok is hozzád.

V

VANNAK ÁM LÁNYOK

Vannak ám olyan
lányok is, Ilona, akiknek
bátran megmondhatnám,
hogy szeretem őket.

Nem duzzognának.
Sőt maguk is nyíltan kimondják,
hogya valakiért
lángra gyúl a szívük.

VI

AZ ARTÉZI KÚTNÁL

Alsóvárosban
sok gyerek csak azért jár kútra,
hogy ott rosszalkodjon:
meggyűjtsa a vizet.

Hiába szidás,
büntetés. Én viszont, Ilona,
abban a reményben,
hogy ott találkozunk.

VII

A SÓS-FÜRDŐBEN

Megtörtént, hogy az
utcabeli lányok magukkal
cipeltek a Sósához,
a *gőzbe*, fürödni.

„Gőz van, nem látni” —
bátorígtattak; pedig ez-az
látható volt rajtuk.
Meg hát énrajtam is.

VIII

TALÁLKA

Mért nem jöttél le,
ó, mért nem, a pincsesötétbe,
ahogy elgondoltam!
A pincsesötétbe.

Várlak. Mióta
másra se, csak arra gondolok,
hogy: „Majd a szünetben . . .”
Csak arra gondolok.

IX

BÚZAHORDÁSKOR

Mint két vitorlás,
billeg lassúdan a két szekér.
Te is apád mögött
ülsz, a *völgyelésben*.

Lent szerte ezüst
délibáb lobog. Fönt pacsirta
tilinkózik hosszan.
Én meg némán nézlek.

X

SZERETŐK ÉNEKE

Gyönyörű, mikor
J. McDonald és Edy Nelson
a tájban énekel:
„Ljubav, ljubav moja . . .”

Holdfényes éj van.
Olvadva nézek a Holdra, mint ők
egymásra a filmen,
s én is énekelek.

XI

ELSŐ UGAROLÁSOM

„Ez aztán szántás!” —
lelkendezett apád, Ilona,
amikor odaért
a földünk végéhez.

S látta, az egész
az én ugarolásom, nem Janié,
aki bálózott, s most
hunyt a kocsni alatt.

XII

A FOGADKOZÁSRÓL

Azt mondja Jani,
ő bizony nem hagyta magából
bolondot csinálni,
mint S. Gy., ki tegnap

a mise végén,
égő gyertyával remegő kezében,
megfogadta megint,
hogy többé nem iszik.

XIII

IGAZI FÉRFIAK

B. G., a kovács
és aggleény és sok mindenben
tanítómesterünk
nagy komolyan mondja:

„Ha akarjátok,
hogy igazi férfiak legyetek,
mindennap kenegessétek
tisztá disznószírral.”

XIV

JÓBAN-ROSSZBAN EGYÜTT

Slavkóval jókat
gombozunk. Van úgy, hogy egymásnak
ugrunk, és azt mondja:
„Te gembes, te tockás.”

Nem hagyom magam.
Azt mondom neki: „Jebo te kralj!” —
és uzsgyi! De most, lám,
szelíden gombozunk.

XV

LEVÉLSZEDÉS MEG MÁŠ

Böske velem jár
legszívesebben levelet szedni
selyemhernyóinak,
mert én *finom* vagyok:

nem nézek alá,
mint sok utcabeli, akiken
mosolygok, hisz Böske
bundabugyiban jár.

XVI

VÁGTA

Úgy teszek, mintha
biztatnám, jaj, pedig fordítva,
csillapítom Karcsit:
„Hóhe, Karcsi, hóhe . . .”

Érzem, hogy figyelsz,
míg vágatok az utcátokban
tarka csikónkon, Karcsin.
Ha levét? Hát vessen . . .

XVII

TARKA CSIKÓNKRÓL

Karcsiról azt is
tudni kell, hogy lassan már mindenki
róla beszél Becsén.
Valamelyik nap is

Manojlovićék,
ott a völgyi földnél, mit mondtak:
„... mint Márkó Sáraca...”
Márkó királyfié!

XVIII

VALLOMÁS

Senkinek soha
de soha nem árulnám én el,
mit érzek irántad.
Nem árulnám én el.

De te csak tudjad
titkomat: talán nálánál is
kedvesebb vagy nekem.
Talán anyámnál is.

XIX

HA ITT LAKNÁTOK

Ha itt laknátok
az utcánkban vagy csak közelebb
mihozzánk, esténként
a villanybódénál

hunyócskázhatnál.
De mondd, sose költöznél el
a ti utcátokból.
Hiszem is, meg nem is.

XX

DUZZOGÁS

Máskor vigyázzon
K. D., az a felfuvalkodott,
hogy miket mond rólad!
(Hogy görbe lábú vagy.

Meg hogy melled sincs.)
Még ha én mondanám, mérgemben,
amért rám se nézel.
De, ő?! akit szeretsz . . .

XXI

PORZÓ HÓBAN

Hogy porzott a hó,
amikor a házatok előtt
siklott el a szánkónk,
és néztél organtin

függönytök mögül,
mint Janit a nagylánya, Julcsa,
aki integetett
meg csókot is dobott.

XXII

JÓ KIFOGÁS

Nyár elejéig
elleszek én már csizmában is.
Aztán meg mezítláb,
őszig. Nem mintha nem

tellne cipőre,
de őszig biztosan kinőném...
Ősszel, majd meglátod —
csikorgósat kapok!

XXIII

TOLTAM A BOLONDKOCSIT

Fölém hajoltál,
s vállaltad, hogy ismersz, amikor
rosszullét fogott el
fönt, a bolondkocsin.

Olyan közelről
sohasem néztél még szemembe!
Akkor éreztem meg,
hogy aggódol értem.

XXIV

ÜNGYILKOS LEGÉNY
EGY HÁZ ELŐTT

Megmaradt a kép:
bal csuklóján a rátekerő drót,
égeti a bőrt,
és nyitva a szeme.

S hogy milyen a nép!
Sajnálkozás helyett hibbantnak
mondták, elbolondítottak.
Te is azt mondanád?!

XXV

A SZTRÁJKOLÓKAT NÉZTÜK

Vége, Ilona.
Több verset már ne is várj tőlem.
Láthattad, erőszak
járja a világban:

kardlap, puskatus.
S hogy csendőrlő taposott rajtuk,
állták a sztrájkolók.
Folyton őket látom.

